

ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΣ ΘΕΡΜΗΣ φαντασίας κούφους υπαγορεύσεις, πρέπει νὰ ἦναι τὶς ἐπεικῆς.

☞ Μουσικὴ ἄνευ χάριτος, ποιήσεις ἄνευ πάθους, εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἔλεγέ τις : «Γυνὴ ἄνευ θελγῆτρων, ἢ ἄνθος ἄνευ εὐωδίας».

☞ Αἱ ἀγριώτεροι ἐκτροχιάσεις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ τῆς διανοίας — ἢ περιφανεστέρα δ' εἶναι τὸ ἐγκλημα—, ἔχουσι καὶ τὰς συμπαθεῖς πάντοτε λάμψεις των, εἴτε ἐν τῷ θανάτῳ τῶν θυμάτων, εἴτ' ἐν τῷ προσώπῳ τῶν οἰκείων τοῦ ἀποστατήσαντος ἀπὸ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν ἀτόμου.

☞ Μεταξὺ τῆς γλώσσης Λαοῦ τινος καὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ὑφίσταται τελεία ταυτότης· δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὴν μίαν ἄνευ τῆς ἄλλης.

☞ Ἡ ἐλπίς εἶναι τὸ ὕστατον τῆς καρδίας νόμισμα, δι' οὗ ἡ ταλαίπωρος ἀνθρωπίνη φύσις ἀγοράζει τὴν τελευταίαν αὐτῆς συγκίνησιν.

Ἄλλημισμὸς ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον τὴν Ποίησιν μετὰ τοῦ Ὁμήρου, τὴν Τέχνην μετὰ τοῦ Φειδίου, τὴν Ἐπιστήμην μετὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τὴν Ἐλευθερίαν μετὰ τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν.

☞ Διὰ τοὺς πλουσίους ὁ κόσμος βαδίζει πάντοτε καλῶς.

☞ Ὅλος ὁ κόσμος μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας ἀγαπᾷ, μετ' ἧς μισεῖ.

☞ Ὅποταν ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ἄθεον, ἔνδειξις, ὅτι ἀναγινώσκει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅτι δὲν εἶναι τοιοῦτος.

☞ Τὰ ἐνεχειροδανειστήρια ζυγίζουσιν ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ τοὺς ἐρωτικὸς δακτυλίου καὶ τὰ μαγευτικὰ σκεύη.

☞ Διὰ τῆς ἐκπαιδύσεως τῆς γυναικὸς ἄρχεται ἡ ἀνατροφή τῶν ἀνδρῶν.

☞ Ἄπασαι αἱ θλίψεις εὐρίσκουσι παρηγορίαν ἐκτὸς ἐκείνης, ἣτις μᾶς καταλαμβάνει διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς νεότητος.

☞ Ἄνθρωπος, ὅστις ἀρχίζει νὰ καταστρέφηται, εἶναι ὁ μόνος, ὅστις εὐρίσκει νὰ δανείζηται.

☞ Ὁ γράφων Ἱστορίαν ἐξίσου πρέπει νὰ ἐρωτᾷ τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς ὀπηρέτας.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

ΜΟΥ λέγανε ὁ οὐρανός, ὅτι δὲν ἔχει ἄκρον
καὶ σὴν παιδάκι ποῦμανε μοῦ χάλαγε τὸ νοῦ
καὶ τὴ γλαυκὴ σὴν 'κύτταζα εἰκόνα τοῦρανοῦ
— ἄχ ποῦ ν' ἀρχίζη ; με πικρὸ 'ρωτοῦσα πόνου δάκρυ.

Μὰ στῶν 'ματιῶν Σου τὴν γλαυκὴ εἰκόνα ποῦ θαμπώνει
στὸ γαλανὸ τὸ χροῶμά τους ποῦ ἔρωτα σκορπίζει
βοῆκα πῶς ἀπ'τὰ 'μάτια Σου ὁ οὐρανός ἀρχίζει. ...
καὶ στὴ ψυχὴ Σου ξάστερος, μικρὴ μου, τελειώνει....

Τμ.

